

jerf, men icke åt dem, som döda räf eller hög, oakadt dessa sistnämnda rofdjur mera än de förra utöda smärre husdjur och nyttigt villebråd, så har på landsting i de orter, der endast räf och hög äro skadliga, medel blifvit beviljade till belöning åt dem, som utrota sistnämnda djurslag. Och då behovet kräfver att innevånarne i hvarje landsort måste vidtaga åtgärder för att döda de rofdjur, som för dem äro skadliga, så må det bero på hvarje landstingsområde, härad eller kommun att af egna medel utgifva belöning till dem, som döda rofdjur.

Med anledning af hvad jag anfört vågar jag föreslå,

det Riksdagen ville besluta, att 20 § i Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 21 Oktober 1864 må blifva upphäfd.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1872.

J. Samuelsson,
från Kronobergs Län.

N:o 65.

Af Herr J. E. Billström: Angående ett tillägg till 4 § i Kongl. Förordningen den 6 Augusti 1864 rörande grunderna för hemmansklyfning och jordafsöndring.

Uti Kongl. Maj:ts förnyade förordning angående grunderna och vilkoren för hemmansklyfning och jordafsöndring af den 6 Augusti 1864 är uti 4 § föreskrifvet hvilka som äro berättigade att obesuten hemmansdel till sig lösa, men icke omnämndt af hvem eller på hvad sätt lösningssumman skall bestämmas.

Det

Det torde lätt inses, att en brist i detta afseende här förefinnes, hvilken äfven ofta blifvit märkbar vid förekommande tvister i dylika fall.

Rättsförhållandet fordrar åtminstone, att, der köp å en obesuten hemmansdel egt rum, den berättigade lottegaren, som af en eller annan orsak vill komma i besittning deraf, betalar den därför erlagda köpesumman, men att så icke tillgår derom lemna åtskilliga rättegångsförhandlingar upplysning.

Oaktadt verkliga köp blifvit ingångna och summan för en sådan obesuten hemmansdel blifvit lagligen bestämd, har likväl den, som önskat och enligt ofvannämnda § varit berättigad densamma lösa, icke blifvit ålagd erlagga den en gång betingade köpesumman, utan, der tvist uppstått derom, densamma blifvit till kompromiss hänskjuten.

Såsom en ovilkorlig följd häraf blir, att den, som nödgas afstå en sådan obesuten hemmansdel till den som dertill har lösningsrätt, ofta och nästan alltid går miste om en del af erlagda köpesumman, och att således här ett ingrepp i eganderättsförhållandet egt rum är tydligt och klart.

För att förekomma dylika tvister och godtyckligheter är det som jag vågar föreslå Riksdagen, att ett tillägg efter berörda § måtte få tillkomma af följande lydelse:

Lösningssumman för sådan obesuten hemmansdel skall, der köp egt rum, erläggas af den berättigade lottegaren med den vid köpet betingade, samt, der köp ej ågått och lösning ifrågakommer, skall summan, om parterna derom ej kunna åsämjas, bestämmas af domstol.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

J. E. Billström.